

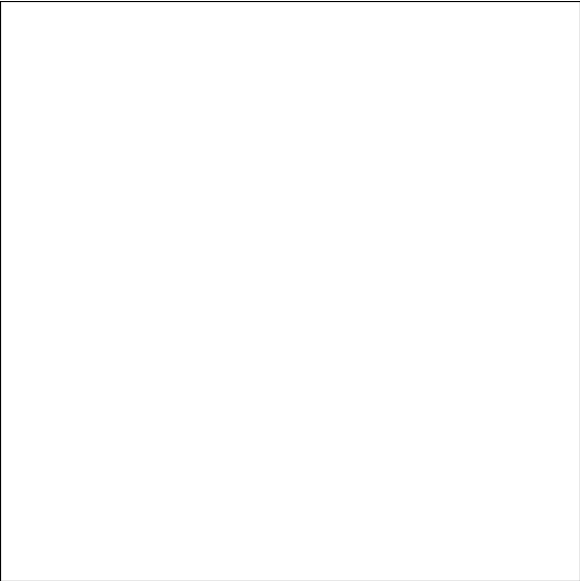
Simbegwire

Simbegwire

- Rukia Nantale
- Benjamin Mitchley
- Nana Trang
- Vietnamese / English
- Level 5

(imageless edition)

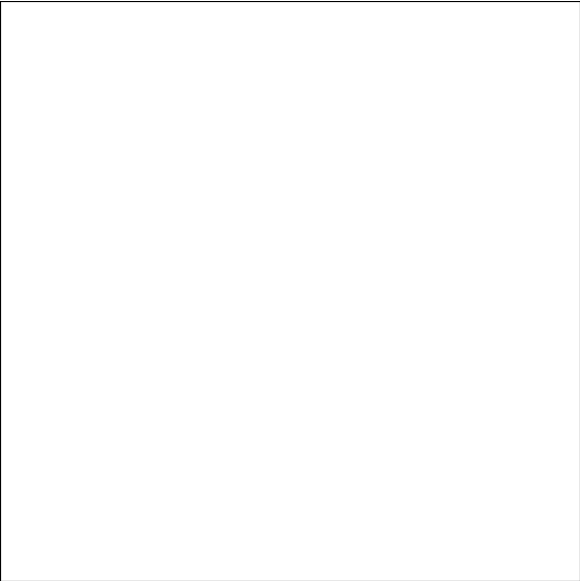

Khi mẹ Simbegwire qua đời, cô bé đã rất buồn. Bố cô làm mọi cách để chăm sóc con gái. Dần dần, họ cũng quen với cuộc sống mới. Mỗi sáng, họ cùng bàn về ngày mới. Mỗi tối, họ nấu ăn với nhau. Sau khi rửa chén, bố Simbegwire hướng dẫn cô bé làm bài.

• • •

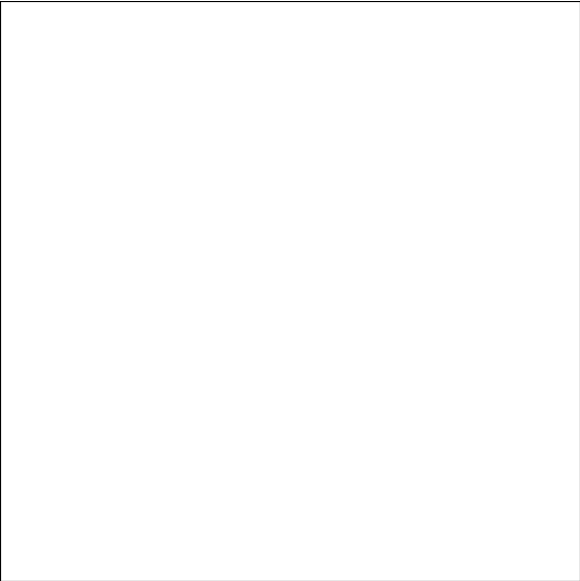
When Simbegwire's mother died, she was very sad. Simbegwire's father did his best to take care of his daughter. Slowly, they learned to feel happy again, without Simbegwire's mother. Every morning they sat and talked about the day ahead. Every evening they made dinner together. After they washed the dishes, Simbegwire's father helped her with homework.

Một ngày nọ, bố Simbegwire về trễ hơn mọi lần. “Con đâu rồi?”, bố gọi. Simbegwire chạy lại phía bố. Cô bé chững lại khi thấy bố đang nắm tay một người phụ nữ. “Anh muốn em gặp một người rất đặc biệt đối với anh, con gái anh. Con, đây là Anita.” Bố cười bảo.

• • •

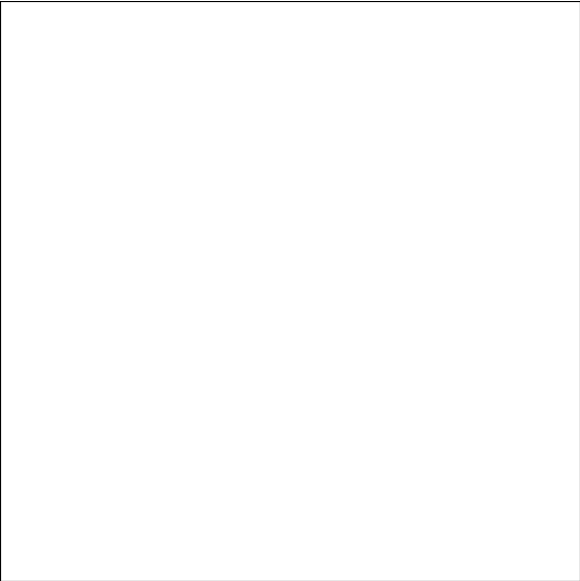
One day, Simbegwire’s father came home later than usual. “Where are you my child?” he called. Simbegwire ran to her father. She stopped still when she saw that he was holding a woman’s hand. “I want you to meet someone special, my child. This is Anita,” he said smiling.

“Chào Simbegwire, bố con kể về con rất nhiều.” Anita nói, nhưng không cười hay nắm tay cô bé. Bố Simbegwire trông thật hạnh phúc. Ông nghĩ về một tương lai khi cả ba cùng chung sống hào thuận. “Con à, bố mong con sẽ chấp nhận Anita làm mẹ của con.”

• • •

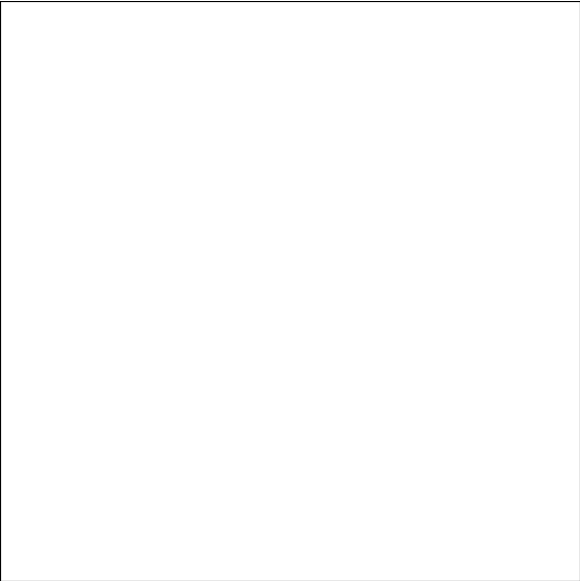
“Hello Simbegwire, your father told me a lot about you,” said Anita. But she did not smile or take the girl’s hand. Simbegwire’s father was happy and excited. He talked about the three of them living together, and how good their life would be. “My child, I hope you will accept Anita as your mother,” he said.

Cuộc sống Simbegwire thay đổi từ đó. Cô bé không còn ngồi với bố mỗi sáng. Anita giao cho cô bé rất nhiều việc nhà, tới mức cô bé không còn sức học, và thiếp đi sau mỗi bữa ăn. Chiếc chăn nhiều màu của mẹ an ủi cô mỗi đêm. Tuy vậy, bố cô bé không hề hay biết những gì cô trải qua.

...

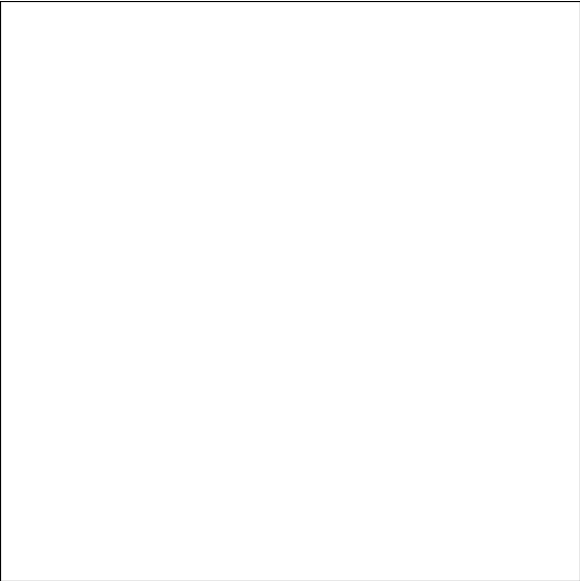
Simbegwire's life changed. She no longer had time to sit with her father in the mornings. Anita gave her so many household chores that she was too tired to do her school work in the evenings. She went straight to bed after dinner. Her only comfort was the colourful blanket her mother gave her. Simbegwire's father did not seem to notice that his daughter was unhappy.

Vài tháng sau, bố Simbegwire bảo ông sẽ đi vắng vài ngày.
“Bố đi công tác. Hai người chăm sóc lẫn nhau nhé.”
Simbegwire sững lại, nhưng bố cô không hề để ý. Anita
cũng im lặng và không vui với mọi việc.

• • •

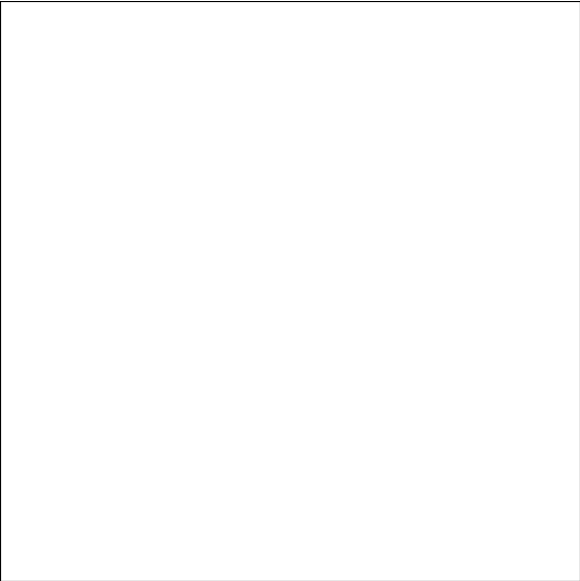
After a few months, Simbegwire’s father told them that he
would be away from home for a while. “I have to travel for
my job,” he said. “But I know you will look after each other.”
Simbegwire’s face fell, but her father did not notice. Anita
did not say anything. She was not happy either.

Mọi thứ trở nên tệ hơn với Simbegwire. Cô bé bị đánh nếu không hoàn thành công việc, hay than thở gì. Vào bữa tối, dì ghẻ ăn hết đồ ăn và cô bé chỉ ăn thừa. Simbegwire ôm chiếc chăn của mẹ mà khóc thút thít mỗi đêm.

...

Things got worse for Simbegwire. If she didn't finish her chores, or she complained, Anita hit her. And at dinner, the woman ate most of the food, leaving Simbegwire with only a few scraps. Each night Simbegwire cried herself to sleep, hugging her mother's blanket.

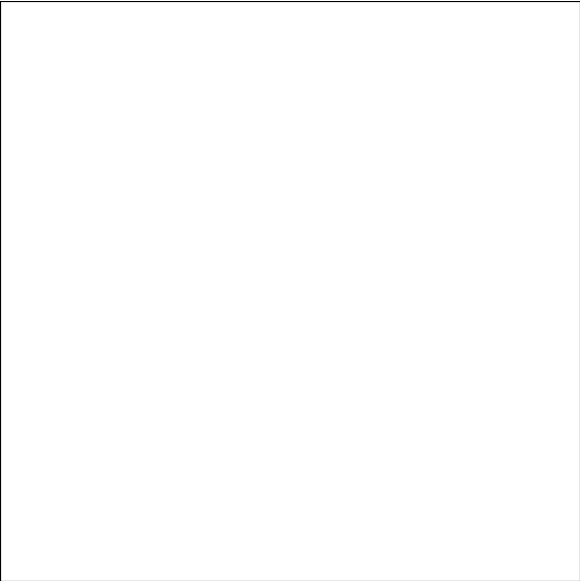

Một sáng, Simbegwire dậy trễ. “Ồ lười nhác!”. Anita quát. Bà ta lôi cô bé ra khỏi giường. Chiếc chăn nhiều màu vướng vào một cái đinh và rách toạc.

• • •

One morning, Simbegwire was late getting out of bed. “You lazy girl!” Anita shouted. She pulled Simbegwire out of bed. The precious blanket caught on a nail, and tore in two.

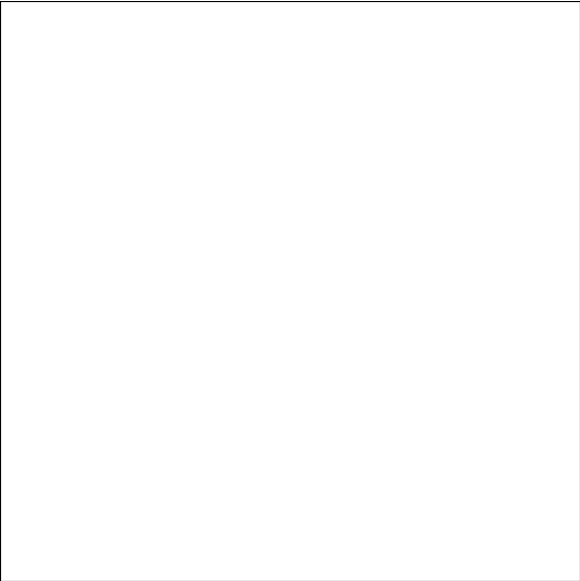

Simbegwire đau khổ vô cùng và bỏ nhà ra đi. Cô mang theo mảnh chăn của mẹ, gói chút đồ ăn và đi theo hướng bố cô rời nhà.

...

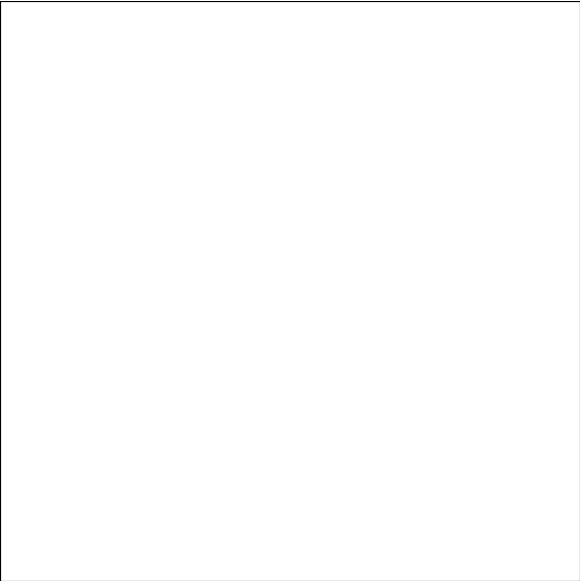
Simbegwire was very upset. She decided to run away from home. She took the pieces of her mother's blanket, packed some food, and left the house. She followed the road her father had taken.

Tối tối, cô trèo lên một cái cây cao gần bờ sông và ngủ trên cành cây. Cô tự ru “Mẹ ơi mẹ ơi, mẹ đã đi rồi. Mẹ đã đi và không trở lại. Bố không còn yêu con nữa. Mẹ ơi bao giờ mẹ quay về? Mẹ đã đi rồi.”

...

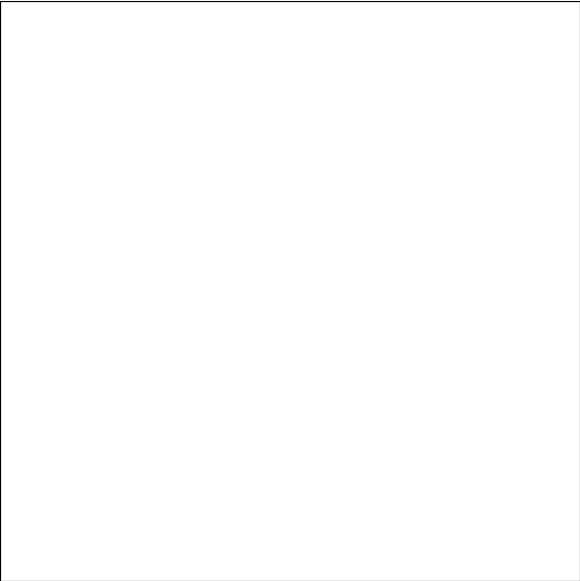
When it came to evening, she climbed a tall tree near a stream and made a bed for herself in the branches. As she went to sleep, she sang: “Maama, maama, maama, you left me. You left me and never came back. Father doesn’t love me anymore. Mother, when are you coming back? You left me.”

Sáng hôm sau, Simbegwire hát bài hát lần nữa. Khi những phụ nữ trong làng ra suối giặt đồ, họ nghe được bài hát da diết ấy. Họ nghĩ đó chỉ là tiếng gió qua kẽ cây và tiếp tục công việc. Nhưng một người phụ nữ lắng nghe kĩ câu hát ấy.

• • •

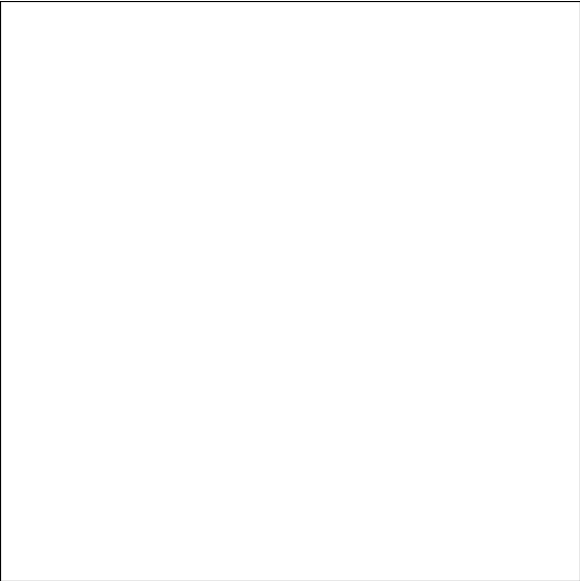
The next morning, Simbegwire sang the song again. When the women came to wash their clothes at the stream, they heard the sad song coming from the tall tree. They thought it was only the wind rustling the leaves, and carried on with their work. But one of the women listened very carefully to the song.

Bà nhìn lên ngọn cây và thấy một cô bé với chiếc khăn nhiều màu xinh đẹp. Bà la lên “Simbegwire, con của anh trai tôi!”. Những người khác dừng làm để chạy lại giúp cô bé leo xuống. Dì cô ôm chặt cô trong lòng.

• • •

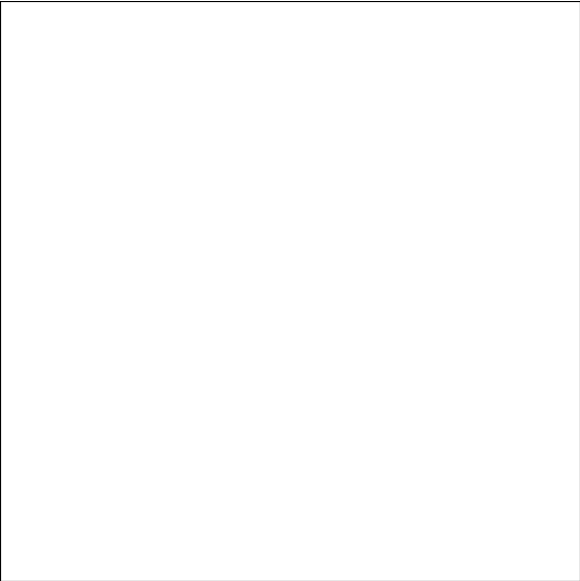
This woman looked up into the tree. When she saw the girl and the pieces of colourful blanket, she cried, “Simbegwire, my brother’s child!” The other women stopped washing and helped Simbegwire to climb down from the tree. Her aunt hugged the little girl and tried to comfort her.

Dì cô mang cô bé về nhà. Simbegwire được cho ăn và ru ngủ dưới chiếc chăn của mẹ. Tối đó, cô lại khóc tới khi thiếp đi. Nhưng đó là nước mắt của sự nhẹ nhõm vì cô biết dì cô quan tâm tới cô.

...

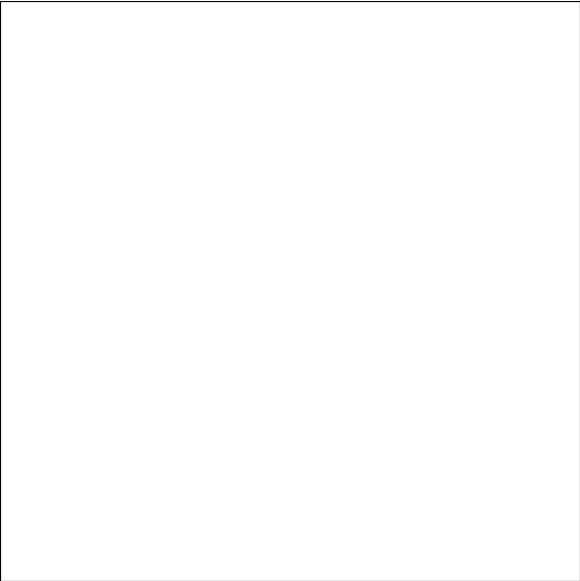
Simbegwire's aunt took the child to her own house. She gave Simbegwire warm food, and tucked her in bed with her mother's blanket. That night, Simbegwire cried as she went to sleep. But they were tears of relief. She knew her aunt would look after her.

Khi bố Simbegwire về nhà, ông thấy phòng cô bé trống trơn. “Chuyện gì xảy ra vậy Anita?”. Người đàn bà bảo cô bé đã bỏ nhà ra đi. “Em muốn con bé tôn trọng em. Nhưng có lẽ em đã quá khắt khe.” Bố cô rời nhà và đi theo hướng con suối. Khi tới ngôi làng của em gái ông, ông nghe được họ đã tìm thấy Simbegwire.

...

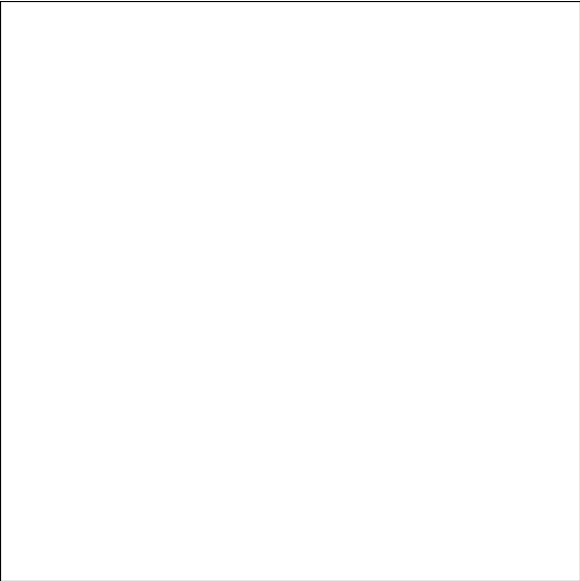
When Simbegwire’s father returned home, he found her room empty. “What happened, Anita?” he asked with a heavy heart. The woman explained that Simbegwire had run away. “I wanted her to respect me,” she said. “But perhaps I was too strict.” Simbegwire’s father left the house and went in the direction of the stream. He continued to his sister’s village to find out if she had seen Simbegwire.

Simbegwire đang chơi với anh em họ khi cô thấy bố cô từ xa. Sợ bị mắg, cô chạy trốn vào nhà. Nhưng bố đã tới và bảo “Simbegwire, con đã tự tìm được người mẹ hoàn hảo dành cho con, người yêu con và hiểu được con. Bố rất tự hào về con và bố yêu con nhiều. Họ đồng ý Simbegwire sẽ ở với dì bao lâu cũng được.

...

Simbegwire was playing with her cousins when she saw her father from far away. She was scared he might be angry, so she ran inside the house to hide. But her father went to her and said, “Simbegwire, you have found a perfect mother for yourself. One who loves you and understands you. I am proud of you and I love you.” They agreed that Simbegwire would stay with her aunt as long as she wanted to.

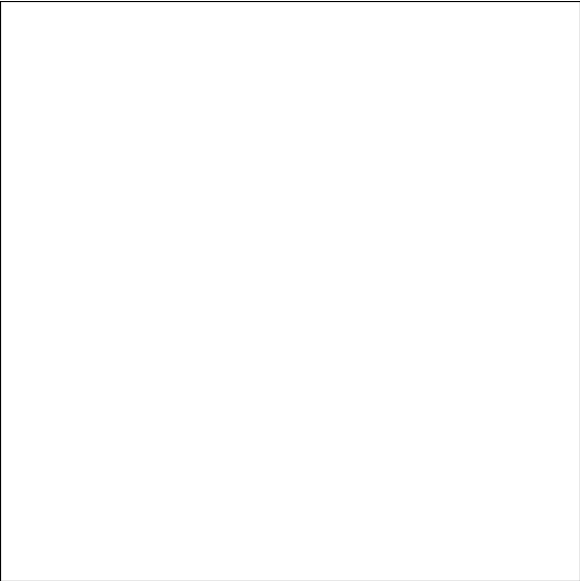

Bố cô thăm cô mỗi ngày. Một hôm nọ Anita cũng tới thăm. Bà ta nắm tay cô bé “Cô xin lỗi, cô đã sai rồi. hãy cho cô cơ hội nữa nhé?” Simbegwire nhìn lên khuôn mặt lo lắng của bố. Rồi cô bé chậm chậm tiến lại Anita và vòng tay qua người bà.

...

Her father visited her every day. Eventually, he came with Anita. She reached out for Simbegwire’s hand. “I’m so sorry little one, I was wrong,” she cried. “Will you let me try again?” Simbegwire looked at her father and his worried face. Then she stepped forward slowly and put her arms around Anita.

Tuần sau, Anita mời Simbegwire và dì tới ăn một bữa tối linh đình. Anita chuẩn bị toàn những món cô bé thích. Họ ăn no say và cũng vui vẻ trò chuyện. Simbegwire cảm thấy mạnh mẽ và hạnh phúc vô cùng. Cô quyết định sẽ sớm về ở với bố và mẹ kế.

...

The next week, Anita invited Simbegwire, with her cousins and aunt, to the house for a meal. What a feast! Anita prepared all of Simbegwire's favourite foods, and everyone ate until they were full. Then the children played while the adults talked. Simbegwire felt happy and brave. She decided that soon, very soon, she would return home to live with her father and her stepmother.

Storybooks Canada

storybookscanada.ca

Simbegwire

Simbegwire

Written by: Rukia Nantale

Illustrated by: Benjamin Mitchley

Translated by: Nana Trang (vi)

This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/).